

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 1712220186
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1712220186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Obec Dunajská Lužná, so sídlom Jánošíkovská 466/7, 900 42 Dunajská Lužná, IČO: 00 400 009, právne zastúpená JUDr. Matej Marhavý, advokát, so sídlom Šafárikovo námestie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 42 171 296, proti žalovanému: PK Faktoring, s.r.o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava - Karlova Ves, IČO: 47 808 900, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/18/2015-574 zo dňa 9. novembra 2017, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á p r á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom č. k. 36Cb/198/2012-462 zo dňa 23. apríla 2014 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca návrhom zo dňa 23. decembra 2012 žiadal, aby súd deklaroval neplatnosť záložných zmlúv č. 54/2006/1 a č. 34/2007/2, ktorými bola založená nehnuteľnosť parcela „C“ nachádzajúca sa v okrese Z., obec W., katastrálne územie W., zapísaná na LV č. XXX, parcela č. XXX/X o výmere 12473m², ostatné plochy, za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného ako veriteľa voči spoločnosti ACR SK, spol. s r.o. ako dlžníkovi, a to podľa Zmluvy o úvere 54/2006 pôvodne vo výške 20.000.000,- Sk.

3. Ako prvou otázkou sa zaoberal danosťou naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti záložných zmlúv, pričom vychádzal zo znenia Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. a dospel k záveru, že naliehavý právny záujem daný je.

4. Ako druhou otázkou sa zaoberal, či na platnosť záložných zmlúv bolo potrebné schválenie týchto zmlúv obecným zastupiteľstvom a dospel k záveru, že nie s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8Sžo/247/2008 zo dňa 4. júna 2009. Záver, že podľa zásad hospodárnosti sa malo nakladanie s majetkom schvaľovať na obecnom zastupiteľstve a označil rovnako za nesprávny a navyše zistil, že obecné zastupiteľstvo nad požadovaný rámec riadne schválilo úkon

starostu, keď najprv zobralo na vedomie obsah listov spoločnosti ACR SK, spol. s r.o. starostovi žalobcu zo dňa 21. novembra 2006 a zo dňa 23. novembra 2006 s pridelenými č. 3749/2006 a 3772/2006 a následne schválilo vloženie ťarchy na parcelu č. XXX/X o výmere 12473m², k. ú. M., pre firmu ACR SK, spol. s r.o., po predložení pozitívnej právnej analýzy na základe žiadosti č. j. 3749/2006 a 3749/2006. Súčasne s poukazom na ustanovenie § 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení konštatoval, že starosta ako štatutárny orgán je oprávnený v majetkovoprávných vzťahoch prejavovať vôľu obce a jeho úkony vykonávané ako obec sú potom pre obec záväzné. Nestotožnil sa s tvrdením, že záložné zmluvy sú úkonom v rozpore s ustanovením § 8 zákona o obecnom zriadení. Záložné zmluvy označil za platné a návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

5. O odvolaní žalobcu (list v spise č. 466) ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Cb/18/2015-574 zo dňa 9. novembra 2017 tak, že rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 36Cb/198/2012-462 zo dňa 23. apríla 2014 potvrdil a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

6. S vyjadreným právnym názorom súdu prvej inštancie sa stotožnil z dôvodu jeho správnosti. Citoval ustanovenia § 8 ods. 1, § 11 ods. 4 písm. a/, § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 9 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí zásady hospodárenia a majetku obce, ods. 2 tohto ustanovenia. V bode 21 odôvodnenia uviedol, že pod nakladanie s majetkovými právami možno jednoznačne subsumovať aj zriadenie záložného práva na majetok obce. Citoval ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí, z ktorého je zrejmé, že schváleniu obecného zastupiteľstva podlieha nakladanie s majetkovými právami obce nad hodnotu určenú v zásadách hospodárenia. V danom prípade obecné zastupiteľstvo schválilo zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce všeobecne záväzným nariadením č. 1/2005, v zmysle ktorého je v čl. 8 upravené, ktoré úkony podliehajú schváleniu obecným zastupiteľstvom. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 389/2008, podľa ktorého ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí treba vykladať zužujúco, pokiaľ ide o oprávnenie starostu obce uskutočňovať právne úkony vo veciach hnuteľného majetku obce alebo majetkových práv v prípade, ak toto nakladanie nie je obmedzené zákonom alebo samotnou obcou prostredníctvom záväzného aktu zastupiteľstva. Uviedol, že v tomto kontexte je zároveň potrebné pristúpiť k extenzívnemu výkladu ustanovenia § 11 ods. 4 písm. a/ zákona o obecnom zriadení, ktoré priznáva obecnému zastupiteľstvu, právo schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa majetku obce. Extenzívny výklad spočíva v tom, že skutočnosť neschválenia zásad hospodárenia a nakladania s majetkom obce obecným zastupiteľstvom neodníma tomuto orgánu obecnej samosprávy právo záväzne sa vyjadrovať k najdôležitejším úkonom týkajúcim sa majetku obce.

7. V danom prípade však podľa odvolacieho súdu, obecné zastupiteľstvo schválilo zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce všeobecným nariadením č. 1/2005, v zmysle ktorého je upravené, ktoré úkony podliehajú schváleniu obecným zastupiteľstvom a teda extenzívny výklad sa neuplatní v tom smere, že každý úkon týkajúci sa nakladania s majetkom obce podlieha schváleniu obecným zastupiteľstvom, pretože zastupiteľstvo si uvedeným všeobecne záväzným nariadením vyhradilo okruh majetkových práv, pri ktorých platnosť je závislá od rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Konštatoval, že zásady hospodárenia neustanovujú, že na uzavretie záložných zmlúv sa vyžaduje súhlas obecného zastupiteľstva. Vzhľadom na vyššie uvedené, námietku žalobcu o nedostatočnej špecifikácii právneho úkonu, ku schváleniu ktorého malo dôjsť uznesením obecného zastupiteľstva na 52. zasadnutí dňa 28. novembra 2006, kvalifikovali ako bezpredmetnú. V tomto smere odvolací súd však dodal, že z uznesenia je možné identifikovať, že jeho obsahom bolo udelenie súhlasu so zriadením záložného práva na predmetné nehnuteľnosti, pričom odkazuje na žiadosti spoločnosti ACR SK, spol. s r.o., č. j. 3772/2006 a 3749/2006, ktorých obsah obecné zastupiteľstvo na vedomie vzalo.

8. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 255 ods. 1 C. s. p., § 262 ods. 1 a 2 C. s. p.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou dňa 11. apríla 2018 podal žalobca dovolanie, podaním zo dňa 8. júna 2018 doručeným dňa 11. júna 2018 (list v spise č. 586) a navrhol

napadnuté rozhodnutie zmeniť v jeho prospech, prípadne zrušiť a súčasne predložil návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

10. Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p., v spojení s ustanovením § 431 C. s. p. pre porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces a z toho vyplývajúce dovolacie dôvody. Ako prvý dôvod uviedol aplikáciu iného právneho ustanovenia odvolacím súdom ako aplikoval súd prvej inštancie, z čoho je zrejmé, že napadnutý rozsudok bol v novom konaní nečakane založený na neúčinnom právnom predpise, o čom sa žalobca dozvedel až zo samotného rozhodnutia. Podľa dovolateľa, konkrétne odvolací súd zjavne aplikoval neplatný právny predpis - ustanovenie § 9 ods. 2 písm. e/ zákona č. 138/1991 o majetku obcí, účinné od 1. januára 2011, ktoré ustanovenie bolo novelizované zákonom č. 507/2010 Z. z. s činnosťou od 1. januára 2011 a bolo presunuté to písm. e/ dotknutého ustanovenia s nasledovným znením „Obecné zastupiteľstvo schvaľuje nakladanie s majetkovými právami nad hodnotu určenú v zásadách hospodárenia“ odvolací súd, teda aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku v znení, ktoré v čase podpisovania a povoľovania vkladov sporných zmlúv ešte neexistovalo. Podľa žalobcu, ak odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné sa zaoberať sa v konaní schválenými zásadami hospodárenia žalobcu podľa novej právnej úpravy, mal rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Potvrdením napadnutého rozsudku, podľa dovolateľa, odvolací súd nerešpektoval ústavný princíp dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, čím jednoznačne porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd takýmto postupom podľa dovolateľa mu odoprel možnosť prieskumu správnosti aplikácie nového a z hľadiska právneho posúdenia veci rozhodujúceho ustanovenia právnej normy, ktorá v čase podpisu o povoľovaní vkladu sporných právnych úkonov bola neúčinná. Z uvedeného dôvodu podľa dovolateľa ide o nepreskúmateľný rozsudok, keďže z neho nie je zrejmé, prečo odvolací súd aplikoval neúčinný predpis hoci pôvodne existoval predpis právne účinný. V bode 12 dovolania žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok je zmätočný, keďže odvolací súd sa s rozsudkom súdu prvej inštancie najprv plne stotožnil, ale pri posudzovaní právnej otázky sa od prvostupňového rozhodnutia odklonil, keď uviedol, že v danom prípade ide o právne úkony, na ktorých platnosť sa vyžaduje schválenie obecného zastupiteľstva. Všetky uvedené skutočnosti žalobca označil za justičný omyl odopierajúci dotknutej strane právo na spravodlivý proces ergo vadu najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém.

11. Žalobca prípustnosť dovolania označil aj podľa ustanovenia § 421 písm. a/ C. s. p., t. j. že ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obdo/21/2002, z ktorého je podľa dovolateľa zrejmé, že bez kladného rozhodnutia zastupiteľstva, starosta nemôže urobiť platný právny úkon. Kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovoprávnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevzniklo prejav vôle spôsobilý založiť právny úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho úkonu. Za odklonenie od ustálenej rozhodovacej praxe dovolateľ považuje tvrdenie nižších súdov, že v danom prípade nemôže ísť o schvaľovanie právneho úkonu a že už prejav vôle samotného starostu zakladá záväzný majetkovoprávny úkon. S poukazom na ustanovenie § 432 ods. 1 C. s. p. žalobca vymedzil nesprávny výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/, s ktorým vysloveným názorom sa dovolateľ nestotožňuje a v bode 19 a 20 dovolanie podrobne popísal dôvody prečo ide o názor nesprávny.

12. Dovolateľ zároveň namieta absolútnu neplatnosť záložných zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 5 zákona č. 583/2004 Zb. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy a s poukazom na § 8 ods. 2, 3 a 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Záložné zmluvy nezabezpečovali záväzok obce, ale záväzok tretej osoby podnikateľského subjektu a teda výsledkom celej transakcie nebolo zveľadenie a zhodnotenie obce, ale fakt, že obec prišla o nemalý majetok bez protiplnenia alebo hodnoty.

13. Dovolateľ prípustnosť dovolania označil aj ustanovením § 421 písm. b/ C. s. p. s odôvodnením, uvedeným v bode 28 a 29 odôvodnenia dovolania konkrétne ako je definovaný podľa právnej teórie právny úkon s poukazom na fakt, že obecné zastupiteľstvo schválilo vloženie bližšie nešpecifikovanej

ťarchy, ale nie právne úkony, t. j. samotné záložné zmluvy. V článku IV sa zaoberal možnosťou kumulácie prípustnosti dovolania. V časti B článku V a VI zhrnul stručne jeho návrh a odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a v článku VII odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným dňa 27. júna 2018 (list v spise č. 601) a z dôvodov uvedených v podrobnom zdôvodnení navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť.

15. Podaním doručeným dňa 2. mája 2009 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa žalobca v rámci dovolacieho konania zaslal stanovisko k vyjadreniu žalovaného k jeho dovolaniu, ktorým opätovne žiadal rozhodnúť v intenciách jeho dovolania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej C. s. p., po zistení, že žalobca dovolanie podal včas, je riadne zastúpený, bez nariadenia pojednávania § 443 C. s. p. a skúmal, či voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné.

17. Dovolanie smeruje voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. novembra 2017, č. k. 4Cob/18/2015-574, ktorým rozhodnutím odvolací súd potvrdil rozsudku súdu prvej inštancie a žalovanému priznal trovy konania.

18. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorým žalovaný prípustnosť dovolania označil vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí:

f/ ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

20. Pre prípustnosť dovolania musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ide napr. o právo vykonať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strane konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

21. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu dosahovať mieru a právo porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé konanie sú zásadne „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté rozhodnutie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

22. K časti dovolania, ktorej žalobca namietal porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu, Najvyšší súd Slovenskej republiky toto tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia aplikoval nesprávny predpis považuje za nepreukázané a zmätočné.

23. Z bodu 21 odôvodnenie napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd v ňom uviedol ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí a nie ako tvrdí dovolateľ, že použil neúčinný predpis, ustanovenia § 9 ods. 2 písm. e/ zákona o majetku obcí.

24. Fakt, že podľa dovolateľa, odvolací súd detailne rozoberá zásady hospodárenia nie je dôkazom toho, že odvolací súd použil nesprávny a neúčinný právny predpis. Odvolací súd v jeho rozhodnutí vychádzal

z totožného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. vid' strana 10 odsek druhý rozsudku súdu prvej inštancie, a preto tvrdenie dovolateľa, že mu odvolací súd znemožnil možnosť prieskumu správnosti aplikácie nového a z hľadiska právneho posúdenia rozhodujúceho ustanovenia právnej normy v skutočnosti neobstojí a ide o tvrdenie dovolateľa zavádzajúce. Tento konkrétny dôvod preto rozhodne prípustnosť dovolania pre porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces nezakladá.

25. K druhej námietke dovolateľa, že ide o nepreskúmateľný rozsudok odvolacieho súdu, keďže z neho nevyplýva na základe akej úvahy sa odvolací súd rozhodoval aplikovať neúčinný predpis, dovolací súd ako je hore vyššie uvedené v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu uviedol, že zastáva názor, že odvolací súd použil totožný právny predpis ako súd prvej inštancie, s ktorým právnym názorom, odvolací súd použil totožný právny predpis, ako súd prvej inštancie, s ktorým právnym názorom, odvolací súd, ako aj uviedol v jeho odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa stotožnil.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uvádzaný dôvod dovolateľom nepreskúmateľnosť, zmätočnosť“ rozhodnutia kvalifikuje ako bezpredmetný, keďže nie je pravdou, ale iba tvrdením dovolateľa, že odvolací súd sa v posudzovanej právnej otázke od právneho názoru súdu vyjadreného v prvoinštančnom rozhodnutí odklonil. Ide iba o nepreukázané tvrdenie dovolateľa, ktorého snahou je iba založiť prípustnosť dovolania.

27. Na základe tohto posúdenia Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. nepreukázal. Nezrovnalosti a rozpory v tvrdení sporovej strany jednou zo sporových strán, nespádajú do procesných práv účastníkovi konania, ktoré by znemožňovali strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by dochádzalo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Z obsahu odôvodnenia a postupu súde v danej veci je zrejmé, že uvádzané dôvody ohľadne nesprávneho procesného postupu a nepreskúmateľnosti rozhodnutia sú z hľadiska posúdenia zakladajúcich dôvodov prípustnosti dovolania, nepostačujúce.

29. Žalobca prípustnosť dovolania označil aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., z obsahu ktorého ustanovenia je zrejmé, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu, prvej inštancie, ak rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

30. Takýmto rozhodnutím žalobca označil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obo/21/2002, ktoré však riešilo inú právnu absenciu schválenia obecného zastupiteľstva, a to v prípade kedy toto schválenie sa obecným zastupiteľstvom vyžadovalo a nie ako je v konkrétnom prípade kedy sa schválenie obecným zastupiteľstvom nevyžadovalo a nie ako je v konkrétnom prípade kedy sa schválenie obecným zastupiteľstvom nevyžadovalo. Pokiaľ dovolateľ pre prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť a toto sa danej problematiky netýkalo a riešilo inú právnu otázku, i keď príbuznej povahy takýto poukaz na rozhodnutie dovolacieho súdu nespĺňa atribút pre posudzovanie prípustnosti dovolania s poukazom na toto konkrétne citované ustanovenie.

31. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že z obsahu dovolania nie je ani zrejmé, akú konkrétnu právnu otázku od vyriešenia, ktorej rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obo/21/2002 išlo.

32. K opodstatnenosti dovolacieho dôvodu označeného ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. „absolútna neplatnosť záložných zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka - rozpor“ s ustanovením § 17 ods. 5 zákona č. 583/2004 Zb. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy v znení účinnom ku dňu a podpisovania povoľovania vkladov sporných záložných zmlúv, Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že v článku II dovolania, ktorým z tohto dôvodu prípustnosť dovolania odvodzuje, sú uvedené citované právne názory žalobcu, ale ani z jedného citovaného bodu odôvodnenia dovolania nie je zrejmé, od ktorého rozhodnutia dovolacieho súdu, sa mal odvolací súd pri vyriešení konkrétnej právnej

otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odkloniť. O totožnú skutočnosť ide v bodoch 21, 22, 23, 24 a 25 dovolania, v ktorých pri odvodzovaní prípustnosti dovolania žalobca odkazuje.

33. Čo sa týka dôvodnosti dovolania s poukazom na ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. „dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie záviselo od vyriešenia otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) zastáva názor, že poukaz dovolateľa ohľadne prípustnosti dovolania na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. absolútne vylučuje poukaz na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/, ktoré samotným obsahom sa významovo vylučujú.“ Pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky mal skúmať dovolací dôvod s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre toto skúmanie bolo označenie konkrétnej právnej otázky dovolateľom. Tvrdenie dovolateľa v bode 27 dovolania, že v prejednávanej veci mali byť sporné záložné zmluvy schválené obecným zastupiteľstvom žalobcu, ktoré malo zjavné vady, nakoľko vytvorenie vôle zastupiteľstva bolo podmienené právnou analýzou a táto podmienka bola neurčitá“ nie je vyjadrením právnej otázky aká sa predpokladá v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ale akýmsi neurčitým popisom skutočností samotným dovolateľom. V citovaných bodoch dovolateľ rozoberá jeho právne názory, ktoré žiadnu konkrétnu právnu otázku nevymedzujú.

34. Polemika dovolateľa ohľadne možnosti kumulácie prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 taktiež nie je vymedzením prípustnosti dovolania, ale iba vyjadrením právneho názoru neúspešného účastníka konania, ktorý sa akýmkoľvek dôvodom pokúša prípustnosť dovolania v rozpore so zákonom založiť.

35. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Na rozdiel od súdu prvej inštancie a súdu odvolacieho nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 C. s. p.). Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako bol zistený odvolacím súdom. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania (vrátane hodnotenia vykonaných dôkazov). Námietky uvedené odvolateľom, teda nemôžu predstavovať namietanú vadu zmätočnosti.

36. Dovolací dôvod - vada zmätočnosti, nesprávny postup nie je v tomto prípade dovolacím dôvodom odvodeným v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p.

37. Do práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces v zmysle ustálenej judikatúry nepatrí, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov a názorov, ktoré predkladá strana sporu a právo na spravodlivý súdny proces neznamena, aby strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi.

38. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. nezakladá všeobecnú nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, prípadne súdu prvej inštancie, ktoré vyznelo v jeho neprospech, teda vo všeobecnosť, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná.

39. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že nejde o odvolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. a preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

40. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.